HOTĂRÂREA CURȚII

din 22 iulie 2013

în cauza E-15/12

Jan Anfinn Wahl/statul islandez

(Articolul 3 din Acordul privind SEE – Articolul 7 din Acordul privind SEE – Forma și metoda de punere în aplicare a directivelor – Directiva 2004/38/CE – Libera circulație a resortisanților SEE – Restricții privind dreptul de intrare – Garanții procedurale)

(2013/C 309/06)

în cauza E-15/12 Jan Anfinn Wahl/statul islandez – CERERE înaintată la tribunalul din Hæstiréttur Íslands (Curtea Supremă din Islanda), în temeiul articolului 34 din Acordul între statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție referitoare la interpretarea articolului 27 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, Curtea, compusă din Carl Baudenbacher, președinte (judecător-raportor), Per Christiansen și Páll Hreinsson, judecători, a pronunțat, la 22 iulie 2013, hotărârea a cărei parte dispozitivă prevede următoarele:

1. în temeiul articolului 7 din Acordul privind SEE, un stat SEE/AELS are posibilitatea de a alege forma și metoda de punere în aplicare a unui act care corespunde Directivei 2004/38/CE în ordinea juridică a acestuia. În funcție de contextul juridic, punerea în aplicare a directivei nu presupune în mod necesar o acțiune legislativă, atâta timp cât aceasta este pusă în aplicare cu forță juridică obligatorie incontestabilă și cu specificitatea, precizia și claritatea necesare pentru îndeplinirea cerințelor de securitate juridică;

2. un stat SEE își poate întemeia o decizie pe articolul 27 din directiva mai sus menționată pentru a nu acorda dreptul de intrare pe teritoriul său unei persoane din alt stat SEE din motive de ordine publică și/sau siguranță publică, însă numai după evaluarea pericolului pe care aceasta îl reprezintă, în care se stabilește rolul persoanei în cauză în aderarea unui nou membru la o organizație din care aceasta face parte și se constată că organizația este asociată cu criminalitatea organizată și că, acolo unde o asemenea organizație a reușit să își stabilească sediul, acest lucru a atras după sine creșterea criminalității organizate. În plus, este necesar ca evaluarea să se bazeze exclusiv pe conduita persoanei în cauză. În plus, această conduită trebuie să constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății, iar restricționarea dreptului de intrare trebuie să respecte principiul proporționalității. Având în vedere elementele de fapt și de drept pertinente, este de competența instanței naționale să stabilească dacă aceste cerințe sunt îndeplinite;

3. un stat SEE nu poate fi obligat să declare drept ilegale o organizație și apartenența la aceasta înainte de a interzice intrarea pe teritoriul său unei persoane din alt stat SEE care face parte dintr-o astfel de organizație, în sensul articolului 27 din directivă, dacă declararea acestui fapt nu este considerată oportună în acel caz. Cu toate acestea, statul SEE trebuie să își fi definit, în mod clar, poziția în ceea ce privește activitățile acelei organizații și, în cazul în care a considerat că activitățile acesteia reprezintă un pericol pentru ordinea publică și/sau siguranța publică, trebuie să fi luat măsuri administrative pentru a combate activitățile respective;

4. pentru a putea invoca o amenințare la adresa ordinii publice și/sau a siguranței publice în temeiul articolului 27 alineatul (1) din directivă, nu este suficient ca un stat SEE să fi stabilit ca fiind pasibil de pedeapsă un comportament care constă în asocierea cu o altă persoană în scopul comiterii unei fapte care face parte din activitățile unei organizații criminale;

5. autoritățile administrative naționale trebuie să se asigure că dispun de dovezi suficiente pentru a stabili, în temeiul articolului 27 alineatul (2) din directivă, că persoana în cauză a fost susceptibilă de a avea un comportament de natură să reprezinte o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății. Este de competența instanței naționale să stabilească, în conformitate cu principiile echivalenței și eficacității, dacă acesta a fost cazul.